

<http://www.tri-sekery.cz/clanky/pribehy/21.-srpen-1948.html>

21. srpen 1948

Proč právě tohle datum? 21. srpen 1968 na tento den pamětníci vzpomínají, ale srpen 1948? To je datum významné pro naši rodinu, pro mého tátu a babičku. Ale od začátku.

Táta se narodil a žil ve slezském Husinci (Hussinetz, Friedrichstein,

Gesiniec) – do roku 1945 toto místo patřilo Německu, teď je součástí Polska. 11. června 1944 musel táta nastoupit na vojnu. Odvezli je do Vídně, tam si pro rekruty přijeli francouzští důstojníci a odvezli je do Francie. Ve Francii absolvovali krátký výcvik a museli na frontu. Měli se přemístit do Německa. Cestou k Německu na ně zaútočili američtí hloubkaři. Řada vojáků zahynula, spoustu jich bylo raněno. Zbytek,

mezi nimi i můj táta pokračovali na jih, do první linie. Tam v zákopech čekali na Američany. V podvečer 13. září 1944 přišli Američané a německou jednotku zajali. Zajaté vojáky zavřeli do místní školy, místní obyvatelé nešetřili nadávkami. V následujících dnech pokračovali dál směrem na jih. V Marseille čekali na loď, která je měla převézt do Ameriky. Zajatci se nalodili a vypluli na moře. Dopli do Oránu (druhé největší město Alžírsko). Tam čekali na vojenský konvoj. Orán opouštěli přes Gibraltar, lodě pluly jedna po druhé. Byl to nádherný pohled na moře a okolní přírodu. Na volném moři se lodě spojily do konvoje. Když dopli do Ameriky, sebrali jim všechny osobní věci (včetně oblečení). Zajatce „dezinfikovali“ v DDT – byli býlí jako mlynáři. Pak je naložili do vlaku a odvezli do zajateckého tábora. Zajatci chodili pracovat k farmářům, na plantáži sbírali bavlnu. S asi třídním zpožděním poslouchali německé zprávy. Tak se táta dozvěděl, že v okolí jeho rodiště proběhl bombový útok. Jednou za měsíc mohli zajatci napsat dopis. Táta psal a posílal dopisy pravidelně, ale odpověď mu žádná nedošla. Na jaře roku 1945 přemístili zajatce do jiného tábora. Tam dělali maskovací sítě, táta vypomáhal v kuchyni. Tady ho zastihl konec války. Od té chvíle se zajatcům zhoršila strava. Vedení tábora hledalo dobrovolníky na zemědělské práce. Táta se přihlásil, chtěl trochu víc tu Ameriku poznat. Jeden den hnojili pepř, druhý sbírali brambory. Nakonec odjeli na farmu v Alabamě, tam sbírali buráky. Na podzim roku 1945 se připravovali na návrat do Evropy. Na lodi, která je přepravovala,

bylo cca 2 000 lidí. Byli namačkáni jako sardinky, žádný pohyb po lodi nebyl možný. Přistáli ve Francii.

Deportovali je na sever Francie k belgickým hranicím. Tady pracovali v dolech. Hlídali je Alžířané. Každý den šli 3-4 km pěšky na šachtu. Pracovali na tři směny, za den vyvozili kolem 60 vozíků s uhlím. Ve Francii oproti Americe se zhoršilo stravování. Ve Francii dostal můj táta i první dopis od mé babičky, která ho celý čas hledala jak v Rusku tak u Američanů. Teprve z dopisu se táta dozvěděl, že jeho otec už nežije, že se všichni obyvatelé jeho rodné vesnice odstěhovali buď o Čech nebo do Německa. Že jeho máma a bratr teď žijí v Československu ve Třech Sekerách. Začaly přípravy k jeho propuštění ze zajetí. Přihlásil se k transportu do Čech. Ale žádný transport tím směrem vypravený nebyl, čekal marně. Proto se rozhodl, že se přihlásí k transportu do Německa a odtud načerno přejde do Čech (do Německa jezdily transporty každou chvíli). Ale než to stačil realizovat, dozvěděl se, že je připravený transport do Polska, který pojede přes Prahu – k vlaku přidali jeden vagón pro Čechy. Zakrátko seděl táta s ostatními cca 35 Čechy v „dobyččáku“ směr Čechy. 19. srpna 1948 vystoupil v Praze. Tam už na ně čekali, odvezli je do Spálené ulice, tam se najedli a přenocovali. Reemigrantům dali červený průkaz a 300 Kč. 21. srpna 1948 si koupil za 50 Kč jízdenku na vlak a odjížděl do Mariánských Lázní. Večer kolem osmé byl v Mariánkách. Nejdřív chtěl jít do Seker pěšky, ale pak zkusil sehnat taxi. Jeden taxikář ho odvezl do Tří Seker. Ve kterém domě máma

bydlí nevěděl. Viděli ve vesnici kluka, zastavili. Táta se ptá: „Kdepak
vostávají Podhajský“. Kluk – byl to Manfréd Matička věděl, jel s nimi
aby jim ukázal dům. Taxikář chtěl za jízdu 300 Kč, ale ty táta neměl.
Slíbil taxikáři, že mu chybějící peníze sežene. Ale vzpomněl si, že má u
sebe francouzské cigarety, ty taxikáři stačily, bylo zaplaceno.

Táta vešel do domu, bylo šero – kolem deváté večer. U jedněch dveří
prosvítalo světlo. Otevřel dveře, u kamen stál kluk a přikládal. Na
otomanu seděla babička se svou sestrou Paulínou. Babička četla
dopis od svého syna, četla, že neví kdy Bedřich přijede, že neví kdy
vypraví transport.... Tak dlouho dopis putoval, že Bedřich stál ve
dveřích pomalu dřív než dopis došel. Babička zvedla oči od čtení a
kouká na cizího chlapa mezi dveřmi. Neříká nic. „Mámo ty mě
nepoznáváš?“ ptá se Bedřich. To bylo haló. Teď čte, že nepřijede a on
stojí ve dveřích. To bylo vítání. Hned se sešli všichni známí. To bylo

dlouhé povídání. Museli si říct co se za ty čtyři dlouhé roky všechno událo. To byl 21. srpen 1948, můj táta přišel do Tří Seker.